

så återigen, dessa vardagar, dessa grå vardagar, där ingenting är,
där allting blir till, dessa långa transportsträckor mot okända horisonter, mot andra vanor, andra ting som vi
ännu inte är medvetna om. omärkbart rör vi oss genom tid och rum, omärkbart transformeras vi, bli till något
annat än vad vi är nu, som om våra tankar, emotioner intellekt långsamt och omärkligt antar skepnaden av
något annat, en metamorfos i ultrarapid är vad vi genomgår,
det hela förefaller vara obegriplig, för vad jag än tänker eller gör,
vilka vedermödor eller allehanda gärningar jag än underkastar mig, så ska jag icke desto mindre genomgå
denna långsamma transformation till något okänt, i mitt inre finns denna intuitiva aning om att jag en vacker
dag kommer att vakna upp och vara en annan, att hela verkligheten kommer att var något annat än vad den
är idag,

kanske är jag gammal, ful och tandlös, och mina vanor är helt annorlunda än vad de är nu, jag kanske läser
helt andra böcker, ser på helt andra filmer, mina dryckesvanor kan ha förändrats till det bättre eller det
sämre, måhända har jag gett gett upp mina fåfänga försök att leva ett normalt och redigt liv, kanske kommer
jag att vakna på morgonen och börja dricka sprit i gryningsljust, febriga morgnar där jag i avkoppling och
resignation kan se när morgonsolen sätter eld i trädens kronor; hur ljuset får parkerna och alléerna att
illumineras till drömlika skepnader och färger. eller så har jag blivit en fnöskekyll nykterist som mest ägnar
sig åt korsord och andra själslösa aktiviteter,

denna process har jag genomgått tidigare, och jag kommer att genomgå den igen, i ultrarapid rör jag mig
över en avgrund,

denna avgrund breder ut sig mellan två olika verkligheter, mellan två olika personer som i detta nu har föga
med varandra att göra, igår var jag ung och fylld med energi och tillförsikt, idag är jag medelålders och
känner mig livstrött, vem är jag imorgon? tidens gång är inte mindre än ett mysterium, en gåtfullt gäckande
scen där tingen omärkligt antar skepnaden av andra ting. jag tror inte att jag kommer att nå någon större
klarhet vid dessa frågor, för att inte uppehålla mig allt för länge vid dylika funderingar behöver jag
distrahera mig med något annat, men vädret är alldeles för dåligt idag för att gå ut och springa i skogen, det
blåser och regnar oavbrutet, men jag välkomnar hösten, hur den kyler ner mitt febriga sinne, de varsamma
bränderna i trädens kronor, doften av regn på natten när fönstret är öppet. när hösten äntligen gör entré är det
som att komma hem,

en efterlängtnad vila i de mörka rymderna efter det långa och ljusa sommarhalvåret. sommaren gör sinnet
febrigt och vekt medan hösten gör det starkt och livsdugligt, vad kan vara behagligare än att dricka fylliga,
italienska viner i höstrusket, att elda i brasan samtidigt man inte tänker på något särskilt alls, doften av våta

löv som sammanblandar sig med lukten från de vedeldade kaminerna,
vinet som brinner i magen och lägger sig som ett töcken över tillvarons vedermödor, äntligen är det höst!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Androiden med Poeter.se id #186370 innehar upphovsrätten